

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

De graui quadam molestia, quæ illi ex Germana sorore sua euenit. Capvt
XXVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

demonones soluti te diuexarunt, idēq; per duos il-
 los prælatos, qui huius fuere persecutionis au-
 thores. Clamans autem ad Dominum: Qui tā-
 dem, inquam, pijsissime Deus tam acerbam ami-
 citui molestationem ferre potes? Respondit
 Deus: Ego illum mihi elegi, vt per afflictiones
 vnigenito filio meo conformetur. At tamen
 exigit meæ censura iustitiæ, vt tanta illius in-
 iuria morte duorum illorum, qui hanc ei ir-
 rogârunt, vindicetur. Id quod etiam re vera
 paulò post accidit, atque ad multorum noti-
 tiam peruenit.

Ad quid variè
 fuerit tētatus

*De graui quadam molestia, qua illi ex Germana
 sorore sua euenit.*

CAPVT XXVI.

ERat illi soror Germana, monasticū pro-
 fessa institutum. Hæc, fratre eius alibi de-
 morante, cœpit noxiæ sese hominum ad-
 iungere societati. Cum igitur quandoque vna
 cum illis foràs profecta esset, in peccatum lap-
 sa est. Ex ea verò calamitate & miseria eò ad-
 ducta est, vt relicto monasterio aufugeret, ne-
 sciēte fratre quonam abiisset. At illo domum
 reuerso, rumor iste per hominum ora non si-
 ne murmure iactabatur. Quidam ad illum ve-
 niens, rei gestæ certiozem eum fecit. Quo audi-
 to, totus obstupuit, ac præ dolore animo tabes-
 cēns, non aliter quam qui sensibus sit destitu-
 tus, incedebat. Percontanti vbinam esset mise-
 ra, nemo certi aliquid indicare potuit. Tum il-
 le ita secum cogitabat: En nouam tibi afflictio-
 nem.

Soror Sufonis
 è monasterio
 profugit ipso
 inscio.

nem. At ne frangaris animo: Agè vide, si qua tandem ratione miseræ illi ac perditæ possis animæ opitulari. Honoris ac existimationis tuæ iacturam pijsimo Deo offeras: facebat omnis humanus pudor, & in profundum tere lacum demittas, quo possis inde infelicè extrahere. Fratribus in Choro constitutis, per medium transibat Chorum toto vultus coloro mutato, ingentique horrore correptus. Non ausus erat quempiam accedere: siquidem illi puduit omnes: qui prius familiares eius socii fuerant, ab illo profugiebant. Si consilium voluisset capere ab amicis, auerso vultu eum asperrabantur. Subijt tunc illius cogitationi D. Iob, dixitque: Quandoquidem totus à me alienus est orbis, benignissimus Deus sua me consolatione dignetur. Sciscitabatur vbi cunq; peterat, quonam iter capeffendum esset, ut parenti velox remedium afferret. Tandem quidam illi indicatus est locus, quo se mox contulit. Erant tum feriæ D. Agnetis virginis, & frigida ærea obtinuerat. Eadem nocte vehemens è celo lapsus imber, riuos passim impleuerat. Cuiusque riuum quendam saltu transmittere intendit, præ virium defectu in aquas corruit. Inde vbi potuit emerfit. Et quia animi nimius dolor occuparat, non magnipendit id corporis incommodum. Deinde proficiscenti illi soror eius in quodam domicilio demonstrata est. Ingredebatur intrò totus dolore confectus, & acce illic sedentem offendit. Cumque eam deisset intuitus, in scamnum cui illa sedebat, collapsus, bis animo defecit. Atqui sibi ipsi rediens, miserandas prorupit in lachrymas, co-

Salutem sorori lapsæ meditatur recuperandâ.

Sororem reperiens sapius eius causa intermoritur dolore animi.
Erat. 21.

OTW
45

pitque voces & querimonias edere miserabiles, & complofis in capite manibus, DEVS DEVS meus, inquit, vt sic dereliquisti me? Mox euanescebant oculi, lingua palato hærebat, manus contrahebantur, atque ita aliquam diu iacebat sensuum officio destitutus. Inde iterum ad se rediens, sororem complexus ait: Eheu filia mea, Eheu soror mea, quod calamitatis deuoluta es O virgo sanctissima Agnes, quam mihi tristis & acerba fuit hæc dies tua. His diebus, rursus collabebatur, alienus à sensibus. Quod cum perspiceret misera soror illius, pedibus eius sese aduoluit, ingentem lachrymarum profundens imbrem, atque his querulis eum compellans vocibus: O Domine & pater mi, ô calamitosam illam diem, qua in hunc mundum edita sum, quæ iam & Deum meum perdididi, & tibi tantas confeci angustias. Meritò igitur malè mihi semper erit, meritò pudore & gemitibus perpetim confici debebo. O fidelissime infelicis animæ meæ recuperator, tametsi responso & colloquio tuo prorsus indigna sum, ac pijsimo subeat precor cordi tuo, nulla re maiorem te Deo fidem præstare, nec ad eius similitudinem proprius posse accedere, quàm miseram ac despectam reducendo peccatricem, & animum plus satis prægrauatum releuando. Nimirum præstitit tibi Deus promptam erga miseros quoslibet misericordiam. Quo igitur pacto desolatæ mihi, ab reiectanæ peccatrici misericordiæ præcludes viscera, quæ iam Deo cunctisque mortalibus facta sum miserabilis quando me iniquitas mea tam citò omnibus inuisam despectamque effecit? Sed

Ll | 4 quam

Lachrymabunda fratris illa fidelissimi pedibus aduoluitur.

Egregia peccantis peccatrici compellatio.

quam cuncti despiciunt ac respuunt, eam tu re-
 quiris: cui⁹ omnes haud immeritò pudet, eam
 tu non sine graui tuæ existimationis iniuria
 cordisq; angore reperis. Obsecro te mi Domi-
 ne tuis substrata vestigijs, cum perpetuo cordis
 dolore, vt ob honorem Dei, infelici mihi gra-
 de hoc parricidium, quod in te animamq; meo-
 am proh dolor admisi, clementer remittat
 meminerisq; tametsi honori ac vitæ tuæ tem-
 porariæ non parum detrimenti, attulerim, at
 singulari te honore & sempiterna consolatio-
 ne eo nomine in cælis perfruiturum: miseræ
 quæ te multo infelicissimæ peccatricis, quæ in
 laqueum præceps me conieci, in omne æuum
 graue hoc damnum iu corpore & anima lase-
 ra, atque tum mihi, tum cæteris omnibus on-
 ri futura: & in tuam me quæso fidem in ista pe-
 riter ac futura vita recipias. Neque quicquam
 æque desidero, quàm vti ne vnquam iure so-
 ror tua dicar aut sim, sed tantum ex misericor-
 dia patiaris me locum obtinere perditæ sor-
 ris tuæ, iure autem, non nisi repertæ ac cruci-
 biliter recuperatæ clientulæ tuæ. Idque adde
 mihi planè medullitùs deliberatum est, vti
 quis me tuam velit appellare sororem, aut eo
 nomine quicquam mihi præstare, id animi
 meo cum primis molestum & acerbum sit: ple-
 neque me tuî miserescat, si te illic adesse con-
 tingat, vbi me coram conspicias, perpetiq; ha-
 beas, vt ipsa te noui, quod meritò ex ipsa mat-
 ra vnicui libet pudori esse debeat, à qua tu for-
 sitan verecundia non es alienus: nec vlla alia
 vnquam mihi tecum sit, nec esse possit familia-
 ritas aut consuetudo. Non enim possunt me
 non

non horrere, meiq; causa pudefferi oculi & aures tuas. Sed hæc quamuis molesta & acerba, tamen libenter feram, & pro probroso crimine meo offeram præpotenti Deo vti pro tua benignitate mei misertus, fideliter pro meo errato satis facere, & cum Deo animam meam in gratiam restituere digneris. Hisce lamentis & querimonijs frater eius vbi ad se reuersus est, hunc in modum respondit: Agedum feruentes lachrymæ ex abundantia, neq; sese præ dolore vitra cohibere valente corde iam prorumpite. Eheu filia mea. O vnicum cordis & animæ meæ solatium ab ineunte ætate mea, quæ mihi gaudio & consolationi fuisti, accede ad me, & astringere iam præmortuo pectori calamitosi fratris tui. Sine perfundam acerbis oculorum meorum lachrymis faciem sororis meæ. Sine emortuam complorem & deplangam filiam meam. O dolor exiguus, vel mille corporis mortes perpeti, at dolor immanis, animæ & bonæ famæ iacturam facere. O dolor & calamitas tristissimi cordis mei. Eheu Deus pijsiime, quid accidit misero mihi? Accede ad me filia mea. Quandoquidem filiam recuperavi meam, iam plorare desinam, atque hac ipsa die ea te benignitate & misericordia suscipiam, qua miserum me peccatorem recipi velim in extrema hora vitæ meæ: libentissimeq; tibi condonauero acerbissimos animi dolores, & quicquid id est molestiæ, quod tua causa iam perpeffus sum, atque ad extremum vsque diem vitæ meæ perpeti necesse erit: neq; quicquam ambigas, quin pro tuo errato, & apud Deum & homines efficaciter expiando tibi sim adiumento

Dolor quis
exiguus, qui
ue maximus
condendus.

O vere pater-
nus charita-
teque mira
referentis affe-
ctus.

Ll 5 futu-

futurus. Qui tum fortè huic negotio præsentem
 aderant, atque utrinque fufas lachrymas, eductas
 que gestus miserabiles conſpexerant, ad eò ſum
 miſeratione commoti, ut nemo ex eis ſibi præſe
 ſet temperare à lachrymis. Porrò huiuscemodo
 di lugubri geſtu & benigna cōſolatione emo
 liuit pectus illius, ut conſeſtim prompſe
 animo offerret ad amplectendum quod deſe
 ruerat monaſticum inſtitutum. Poſt hæc vi
 ineffabili cum pudore ac ignominia, & grana
 labore ouem hanc perditam ad Chriſti ouilem
 reduxerat, Dei benignitate factum eſt, ut ce
 nobio longè oportunitiori & commodiori ce
 dem ipſa reciperetur, quam fuerat prius: atque
 intantum illius erga Deum feruor & ſtrenu
 tas deinceps excreuit, ſanctaque & cauta ſiue beati
 cuſtodiſta conuerſatio eius adeo in virtutibus
 ad mortem uſque ſtabilita eſt, ut frater illius
 apud Deum & homines pro perpeſſis eius cau
 ſa moleſtijs abundè recrearetur. Cernens autem
 afflictiones eius nomine toleratas tam cōmo
 dè ceſſiſſe, mirè delectabatur & exultabat: per
 ſtrabatque occultas Dei ordinationes, ut diligenti
 bus Deum omnia cooperentur in bonum: ſpe
 ſpexitque ad Deum cum profuſa gratiarum actio
 ne, cuiusque animus totus in Dei laude colliquis
 cebat.

*De acerbæ vexatione, quæ illi ex parte fratris cuius
 dam accidit.*

CAPVT XXVII.

Proficiſcenti illi aliquando laicus quidam
 frater itineris ſocius adhibitus eſt, quem
 propterea inuitus ſecum duxit, quod præ
 ruit

Ouiculam
 perditam,
 magnoque
 labore recu
 peratam oui
 li ſuo reſti
 tuit.

Rom. 3.